

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/70/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211185
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012211185.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom Tulčík č. 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. októbra 2012 č. sp. zn. 6847/2012-2.2, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2014 č. k. 1S/2524/2012-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2014 č. k. 1S/2524/2012-71 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 2. júla 2014 č. k. 1S/2524/2012-71 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. októbra 2012 č. 6847/2012-2.2, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie bývalého Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici z 18. mája 2012 č. 03/2012/412-Ku, ktorým tento prvostupňový správny orgán rozhodol o vydaní súhlasu podľa § 13 ods. 2 písm. c) a § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty - dielec 304 na parcele č. KN 7866/2 v katastrálnom území Q., na území v ochrannom pásme Národného parku Nízke Tatry s druhým stupňom ochrany, ktorá vedie cez jednotky priestorového rozdelenia lesa (ďalej len „JPRL“) č. 304 na LC ML Brezno - Čertovica v dĺžke 450 m a šírke 4,0 m a na zmenu stavbu mokrade v súvislosti s výstavbou dočasnej približovacej lesnej cesty s uvedením podmienok rozhodnutia podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. pre žiadateľa - Lesy Mesta Brezno, s.r.o. so sídlom Nám. M. R. Štefánika 20/15, 977 01 Brezno.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v čase rozhodnom pre správne konanie podľa § 67 písm. i) zákona č. 543/2002 Z.z. niekdajšiemu Krajskému úradu životného prostredia patrilo oprávnenie rozhodovať o výnimke zo zakázaných činností v územiach s druhým až piatym stupňom ochrany. Uvedené ustanovenie zákona neobsahovalo obmedzenie dôvodov udelenia výnimky, iba vyžadovalo, aby bol takýto prípad odôvodnený. Krajský súd bol toho názoru, že zákonodarca takýmto spôsobom, keď dôvody udelenia výnimky nijako bližšie nevymedzil, poveril správny orgán určit' spôsob aplikácie tohto zákonného ustanovenia podľa svojho uváženia. Zákon tu prenechal správne mu orgánu diskrečnú právomoc, čo v takýchto prípadoch znamená, že je vecou voľnej úvahy, aké dôvody uvedie v odôvodnení rozhodnutia, pričom správny orgán posudzuje každú vec osobitne podľa špecifických okolností, nesmie však zabúdať na cieľ a zmysel zákona. Krajský súd poukázal, že súd rozhodnutie preskúmava v zmysle § 245 ods. 2 OSP, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Krajský súd ďalej uviedol, že porasty v dotknutej JPRL sú zaradené do kategórie hospodárskych lesov, pre ktoré sú v platnom programe starostlivosti o les predpísané hospodárske zásahy a vydaním súhlasu ako výnimky sa má docieľiť sprístupnenie určitej časti lesa, ktorú je žiadateľ po skončení výchovných zásahov povinný zalesniť v zmysle podrobnejšej podmienky vykonávania povolenej činnosti. Správny orgán v konaní vychádzal z odborného stanoviska ŠOP SR Správa Nízke Tatry z 26. marca 2012 č. NAPANT/359/2012, ktorá odporučila vydať súhlas na výstavbu dočasnej lesnej cesty.

Krajský súd považoval obidve rozhodnutia správnych orgánov za riadne odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Pokiaľ žalovaný odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na prvostupňové rozhodnutie, s ktorým sa stotožnil, nie je dôvod považovať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné, pokiaľ takýmto nedostatkom netrpí aj prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňové rozhodnutie podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, aké podklady boli pred vydaním rozhodnutia zadovážené, aké boli vyjadrenia účastníkov konania, ako sa s nimi správny orgán vysporiadal, ako hodnotil zistený skutkový stav a aké ustanovenia právnych predpisov na vec aplikoval. Nemožno preto konštatovať nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd tiež poukázal na to, že nie je nevyhnutné, aby sa odvolací správny orgán zaoberal každou vznesenou námietkou samostatne, pokiaľ z jeho rozhodnutia je zrejmé, na základe čoho dospel k právne mu záveru vo svojom rozhodnutí.

K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia krajský súd konštatoval, že žalobca vôbec neuviedol, na základe akých dôvodov považuje rozhodnutia nesprávne právne posúdené. Krajský súd tiež nepovažoval za relevantnú námietku žalobcu ohľadom porušenia jeho procesných práv účastníka správneho konania, lebo bol s obsahom stanoviska ŠOP SR náležite oboznámený, ako to vyplýva z administratívneho spisu, pričom k podkladom rozhodnutia sa žalobca vôbec nevyjadril a ani v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu nenamietal porušenie jeho práv vyplývajúcich z ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku. Krajský súd k tomu uviedol, že správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správne mu orgánu nenavrhuje, alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Treba však rozlišovať od práva účastníka na vyjadrenie sa k začatiu správneho konania, ako aj jeho práva na predkladanie alebo navrhovanie dôkazov, od jeho práva vyjadriť sa k podkladom alebo dôkazom zabezpečeným v konaní správne mu orgánom, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej, ktoré právo účastníkovi správneho konania zákonodarca ustanovil v § 33 správneho poriadku. Podotkol, že účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prieťahom v konaní alebo iným komplikáciám.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP, neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania a úspešnému žalovanému náhrada trov konania nevznikla.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd odňal účastníkom možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ OSP) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca predovšetkým vytýkal krajskému súdu, že jeho rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám riadneho a zrozumiteľného odôvodnenia rozhodnutia uvedeným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Poukázal, že nie je možné posúdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa ako také, ktoré by bolo vydané po preskúmaní postupu a rozhodnutia napadnutého žalobou v medziach žaloby, pri ktorom súd prihliadal na vady konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a v ktorom súd jasne a výstižne vysvetlil, ako žalobné námietky žalobcu posúdil. Z napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa tiež podľa názoru žalobcu nevyplýva, že by sa súd zaoberal konkrétnymi námietkami spočívajúcimi v poukázaní na vady konania. Uviedol, že v žalobe nenamietal porušenie svojich práv neoboznámením so stanoviskom ŠOP SR. Žalobca v tejto časti žalobnej argumentácie poukázal na to, že správny orgán prvého stupňa ho neoboznámil s podkladmi rozhodnutia a to vyjadrením žiadateľa zo dňa 10. apríla 2012, stanoviskom Obvodného lesného úradu v Brezne z 10. apríla 2012 a zápisnicou z územného konania z 22. novembra 2011, a že sa k týmto podkladom rozhodnutia nemal možnosť ani vyjadriť ani navrhnúť ich doplnenie. Žalobca preto namietal, že k tejto časti žaloby súd prvého stupňa nezaujal žiadne stanovisko a naopak, zaujal stanovisko k námietke, ktorú žalobca nikdy v konaní nevzniesol.

Žalobca ďalej namietal, že ustanovenia Správneho poriadku v ich vzájomnej súvislosti a predovšetkým v súvislosti so základnými pravidlami konania uvedenými v § 3 Správneho poriadku nedávajú možnosť považovať za zákonné také rozhodnutie, ktoré bolo vydané postupom odnímajúcim účastníkovi konania jeho práva a ktorého nedostatky neodstránil v odvolacom konaní ani odvolací orgán. Posledným úkonom prvostupňového správneho orgánu voči účastníkom konania bolo oboznámenie s podkladmi rozhodnutia zo dňa 30. marca 2012, v tomto oboznámení s podkladmi rozhodnutia boli účastníci konania, teda aj žalobca oboznámení s tým, že predmetom konania je vydanie súhlasu na výstavbu dočasnej približovacej cesty podľa ustanovenia § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. Žalobcovi nebolo nikdy oznámené, že predmetom konania vedeného o žiadosti žiadateľa je aj vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. na zmenu stavu mokrade nachádzajúcej sa v mieste telesa uvedenej lesnej cesty pred jej výstavbou. Žalobca mal právo sa prihlásiť aj do takéhoto konania a využívať práva účastníka konania, ktoré mu správny poriadok poskytuje. Keďže až do vydania prvostupňového rozhodnutia žalobcovi nebolo známe, že by predmetom konania bol aj súhlas podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z., nemožno anticipovať, či by vyjadrenia, skutková a právna argumentácia žalobcu mohli alebo nemohli privodiť iné rozhodnutie vo veci, keďže s takouto argumentáciou, ktorú mal žalobca právo predložiť v priebehu správneho konania by sa boli povinné vysporiadať správne orgány. Povinnosť orgánu ochrany prírody zverejniť oznámenie o začatí konania vyplýva z ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 543/2002 Z.z.

Žalobca poukázal, že v žalobe namietal aj to, že (ako má vyplývať z rozhodnutia prvostupňového orgánu) žiadateľ vo svojom vyjadrení z 10. apríla 2012 uviedol skutočnosti, ktoré vypovedajú o jeho presvedčení o tom, že na výstavbu približovacej lesnej cesty je potrebné žiadať o vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. Zdôraznil, že prvostupňový správny orgán z vyjadrenia žiadateľa z 10. apríla 2012 do odôvodnenia svojho rozhodnutia výslovne uviedol „že ak sa aj napriek tomu bude vyžadovať rozhodnutie podľa § 6 ods. 2 a 4 zákona č. 543/2002 Z.z. žiada o tejto veci rozhodnúť v jednom konaní“. Podľa názoru žalobcu z ustanovenia § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. v čase vydania prvostupňového aj rozhodnutia odvolacieho orgánu vyplýva, že zo žiadosti o vydanie rozhodnutia musí byť okrem iného zrejmé, čo sa navrhuje. Ak bol správny orgán prvého stupňa toho názoru, že podaním z 10. apríla 2012 žalobca požiadal o vydanie súhlasov podľa ustanovenia § 6 ods. 2

a ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z., potom mal konanie o vydanie súhlasu podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. zastaviť. Podanie žalobcu z 10. apríla 2012, v ktorom vyjadruje názor, že udelenie súhlasu podľa ustanovenia § 6 ods. 2 a ods. 4 nie je pre jeho činnosť potrebné, nie je možné posúdiť ako žiadosť o vydanie súhlasu podľa ustanovenia § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. V konaní bolo teda rozhodnuté o vydaní súhlasu podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. napriek tomu, že žiadateľ o vydanie takéhoto súhlasu nežiadal. Žalobca vytýkal krajskému súdu, že k týmto žalobným námietkam, ktoré mali podľa jeho názoru vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, nezaujal žiadne stanovisko a nijako nevysvetlil, prečo ich nepovažuje alebo či ich považuje za relevantné.

Žalobca záverom uviedol, že uvedenie ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, je obligatórnou náležitosťou výroku správneho rozhodnutia. Obligatórnou náležitosťou odôvodnenia správneho rozhodnutia je ako správny orgán použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Podľa názoru žalobcu v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu nie je možné nájsť uvedenú náležitosť. Žalovaný reagoval na odvolacie námietky žalobcu bez toho, aby z jeho rozhodnutia bolo zrejmé, v čom spočíva odôvodnenosť žiadosti žiadateľa tak vo vzťahu k rozhodnutiu podľa § 13 ods. 2 písm. c), ako aj rozhodnutie podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. Žalobca je so zreteľom na znenie zákona o ochrane prírody a krajiny, platné v čase vydania prvostupňového rozhodnutia aj rozhodnutia žalovaného naďalej presvedčený o tom, že pokiaľ bolo predmetom zákona o ochrane prírody a krajiny upraviť okrem iného pôsobnosť orgánov štátnej správy pri ochrane prírody a krajiny, s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability, je povinnosťou správnych orgánov v súlade s ustanovením § 47 ods. 3, aby posúdili žiadosť o udelenie súhlasu v súlade s cieľom a zmyslom zákona o ochrane prírody a krajiny.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správnomu orgánu domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia, ktorým v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bývalého Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici bol udelený súhlas podľa § 13 ods. 2 písm. c) a § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. na výstavbu dočasnej približovacej lesnej cesty - dielec 304 na parcele č. KN 7866/2 v katastrálnom území Q., na území v ochrannom pásme Národného parku Nízke Tatry s druhým stupňom ochrany, ktorá vedie cez JPRL č. 304 na LC ML Brezno - Čertovica v dĺžke 450 m a šírke 4,0 m a na zmenu stavbu mokrade v súvislosti s výstavbou dočasnej približovacej lesnej cesty s uvedením podmienok rozhodnutia podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. pre žiadateľa - Lesy Mesta Brezno, s.r.o. so sídlom Nám. M. R. Štefánika 20/15, 977 01 Brezno. Zároveň boli určené podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. žiadateľovi podmienky vykonávania činnosti, zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny.

Odvolací súd v rozsahu žalobných, ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím bývalého Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, a či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Zákon č. 543/2002 Z.z. upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na Zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva, charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability (§ 1 ods. 1).

Podľa § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. (v znení účinnom do 30.09. 2013) na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody na výstavbu lesných ciest a zväznic.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. na zmenu stavu mokrade, najmä jej úpravu zasypávaním, odvodňovaním, ťažbou tŕstia, rašeliny, bahna a riečného materiálu, sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody okrem vykonávania týchto činností správcom vodného toku v súlade s osobitným predpisom.18a)

Zákonodarca v zákone o ochrane prírody a krajiny upravuje predmet a rozsah právnej úpravy, ktorým je ochrana prírody a krajiny a pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na Zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie

a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva, charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability. V citovaných ustanoveniach § 13 ods. 2 písm. c) a § 6 ods. 4 zákonodarcu ustanovuje podmienku vykonávania zákonom stanovených činností na chránenom území len so súhlasom príslušného orgánu štátnej správy na úseku ochrany prírody a krajiny.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánov verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Z administratívneho spisu vyplýva, že bývalý Krajský úrad životného prostredia ako správny orgán prvého stupňa príslušný podľa § 67 písm. f) zákona č. 543/2002 Z.z. na vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 4 a § 13 ods. 2 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. začal konanie na základe žiadosti z 5. marca 2012 žiadateľa (LESY MESTA BREZNO, s.r.o.), v ktorej žiadateľ žiadal o súhlas na výstavbu dočasnej približovacej cesty formou pozemných úprav na sprístupnenie porastov, v ktorých sú podľa platného PSL plánované výchovné zásahy. Listom z 15. marca 2012 sa žalobca prihlásil do uvedeného správneho konania ako účastník konania.

Správny orgán prvého stupňa požiadal Štátnu ochranu prírody Slovenskej republiky, Správu Národného parku Nízke Tatry o odborné stanovisko k návrhu na výstavbu predmetnej lesnej cesty, ktorá uvedené stanovisko zaslala v liste z 26. marca 2012. Listom prvostupňového správneho orgánu z 30. marca 2012 boli účastníci konania, a teda aj žalobca, oboznámení s podkladmi rozhodnutia, ktoré boli k nahliadnutiu na správnom orgáne, pričom niektoré z nich zaslal v prílohe, a to konkrétne žiadosť žiadateľa z 5. marca 2012 a stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Nízke Tatry z 26. marca 2012. V uvedenom liste prvostupňový správny orgán tiež vyzval žiadateľa v lehote siedmich dní oznámiť, či dopĺňa žiadosť a žiada v tomto konaní tiež vydať súhlasy podľa § 6 ods. 2 a 4 zákona č. 543/2002 Z.z. a v prípade žiadosti o vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 2 doplniť aj príslušné vyjadrenie obvodného úradu životného prostredia podľa § 9 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. Žiadateľ sa vyjadril listom z 10. apríla 2012, pričom podľa jeho názoru, ktorý aj odôvodnil, sa súhlas obvodného úradu životného prostredia podľa § 6 ods. 2 nevyžaduje, k čomu pripojil aj stanovisko Obvodného lesného úradu Brezno a kópiu zápisnice z územného konania. Žiadateľ však tiež uviedol, že ak sa napriek tomu bude vyžadovať rozhodnutie podľa § 6 ods. 2 a 4 zákona, žiada rozhodnúť v jednom konaní.

Z obsahu uvedeného vyjadrenia žiadateľa z 10. apríla 2012 preto jasne vyplýva jeho vôľa žiadať aj o uvedené súhlasy, pokiaľ sa budú vyžadovať. Názor žalobcu, že v konaní bolo rozhodnuté o vydaní súhlasu podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. napriek tomu, že žiadateľ o vydanie takéhoto súhlasu nežiadal, preto nie je správny. Pokiaľ žalobca namietal, že správny orgán mal konanie o vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. zastaviť, tak treba uviesť, že žiadateľ požiadal o udelenie súhlasu, ktorý sa bude vyžadovať, a preto vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 2 zákona nebolo predmetom tohto konania, nakoľko správny orgán dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre jeho aplikáciu.

Pre úplnosť treba dodať, že žalobca ani neuviedol ako bol takýmto postupom správneho orgánu (keď nerozhodol o zastavení konania o udelení súhlasu podľa § 6 ods. 2 zákona), ukrátený na svojich právach.

Podľa § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. zo žiadosti o vydanie rozhodnutia musí byť najmä zrejmé, kto ju podáva, akej činnosti sa týka a čo sa navrhuje. Každá žiadosť a s ňou súvisiace doklady musia byť vyhotovené písomne a v štátnom jazyku.

Žiadosť žiadateľa o vydanie rozhodnutia podľa § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. posudzuje podľa obsahu správny orgán v správnom konaní, a nie žalobca ako ďalší účastník konania. V prípade, ak by správny orgán takúto žiadosť nesprávne posúdil a vyhodnotil, na svojich právach by mohol byť ukrátený priamo len žiadateľ o také rozhodnutie.

K námietkam žalobcu, že správny orgán prvého stupňa ho neoboznámil s podkladmi rozhodnutia, a to vyjadrením žiadateľa z 10. apríla 2012, stanoviskom Obvodného lesného úradu v Brezne z 10. apríla 2012 a zápisnicou z územného konania z 22. novembra 2011, treba uviesť, že podkladom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu bolo odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Nízke Tatry z 26. marca 2012, ktoré bolo žalobcovi zaslané listom z 30. marca 2012, ku ktorému sa žalobca nevyjadril. Ani námietky, že žalobcovi nebolo nikdy oznámené, že predmetom konania je aj vydanie súhlasu podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z. nie sú dôvodné, lebo žalobca musel mať vedomosť o tom, že sa súhlas podľa § 6 ods. 4 zákona pre navrhovanú činnosť vyžaduje, keďže bol o tom v liste z 30. marca 2012 oboznámený, a teda mohol sa k uvedenej skutočnosti vyjadriť.

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že správny orgán rozhodol o vydaní súhlasu aj podľa § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z., ako aj to, že k podkladom rozhodnutia zaslal vyjadrenie z 10. apríla 2012 žiadateľ, ktorý k nemu priložil stanovisko Obvodného lesného úradu v Brezne z 10. apríla 2012 a kópiu zápisnice z územného konania z 22. novembra 2011. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa z prvostupňového rozhodnutia dozvedel o vyjadrení žiadateľa s prílohami, a preto mohol ako účastník konania nazrieť do spisu, príp. požiadať o ich kópie podľa § 23 Správneho poriadku a teda v odvolacom správnom konaní sa mohol k nim vyjadriť. Žalobca však k uvedeným listinám nezaujal v odvolaní v rámci správneho konania žiadne stanovisko, čo však neznamená, že mu nebola poskytnutá možnosť sa k nim vyjadriť. Pokiaľ teda v rámci celého správneho konania bol žalobca nečinný a nevyužil svoje právo na vyjadrenie, neznamená to, že mu uvedená možnosť nebola daná.

Žalobca okrem namietaných formálnych väd neuviedol, ako konkrétne mohli mať uvedené vady vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutí, napr. aj vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu. Navyše, súdna ochrana je ochranou subsidiárnou, a preto, ak bol žalobca toho názoru, že prvostupňový správny orgán porušil jeho procesné práva, mal predovšetkým tieto námietky adresovať žalovanému v rámci odvolacieho správneho konania, ktorý ako odvolací orgán primárne poskytuje ochranu v rámci správneho konania.

K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002 sp. zn. 4 SŽ 98-102/02), podľa ktorej „dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu dospel k záveru, že správne orgány v oboch stupňoch ako príslušné orgány štátnej správy v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy postupovali v súlade so zákonom č. 543/2002 Z.z., vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne vyhodnotili na základe správneho uváženia pri aplikácii zákona č. 543/2002 Z.z. v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy a v

odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, zaoberajúc sa zásadnými námietkami žalobcu, z ktorých dôvodov rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie, považujúc námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP, v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP, v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.